

MÁTÉ EVANGÉLIUMA

16.

A farizeusok és a szadduceusok odamentek, hogy kísértsék őt: kérték, hogy mutasson mennyei jelt nekik.

Ő azonban így válaszolt: „Amikor esteledik, ezt mondjátok: Szép idő lesz, mert vöröslük az ég. Reggel pedig: Ma zivatar lesz, mert vörös és borús az ég. Képmutatók! Az ég arcát meg tudjátok ítélni, az idők jeleit pedig nem tudjátok?”

Az Úr itt megfeddi a farizeusokat és a szadduceusokat, mert nem képesek megítélni az idők jeleit. A farizeusok és szadduceusok jelt követeltek tőle, Jézus pedig így válaszol: *„Amikor esteledik ezt mondjátok: szép idő lesz, mert vöröslük az ég. Reggel pedig, ma zivatar lesz, mert vörös és borús az ég.”* Van elég sütnivalótok ahhoz, hogy az égre nézve megállapítsátok, milyen lesz az időjárás. Arra azonban nem vagytok képesek, hogy az idők jeleit megítéljétek?

Fel kellett volna ismerniük az idők jeleit. Ha igazán jól ismerték volna a saját Írásaikat, tudták volna, hogy azokban az időkben kellett eljönnie a Messiásnak. Dániel könyvében egyértelműen látható, hogy 483 évvel azután, hogy parancsot adnak Jeruzsálem újjáépítésére, eljön a Messiás, a király. Ha elég jól ismerték volna az Írásaikat, akkor felismerték volna a jeleket. Bizony gyakran elgondolkodom azon, hogy Isten vajon mit is gondol, amikor látja, hogy olyan sok ember vak, és fogalmuk sincs arról, hogy Jézus Krisztus hamarosan visszatér. Azt hiszem Isten nekik is azt mondaná: Miért vagytok ilyen ostobák? Az időjárást előre tudjátok látni: megvizsgáljátok a léghőmérsékletet, a szélmozgást, a légnyomást; de az idők jeleire vakok vagytok.

„E gonosz és parázna nemzedék jelt követel, de nem adatik neki más jel, csak a Jónás próféta jele.” Ezzel otthagya őket, és elment.

„Jelet kértek?” – kérdezi Jézus. „Mondtam már korábban is, hogy nem adatik nektek más jel, mint a Jónás próféta jele.”

Amikor a tanítványok átmentek a túlsó partra, elfelejtettek kenyeret vinni magukkal.

Jézus így szólt hozzájuk: „Vigyázzatok és őrizkedjétek a farizeusok és szadduceusok kovászatól.”

Korábbi bibliaóráink alkalmával már elmondtuk, hogy a Bibliában a kovász mindig valami gonoszat jelent. A kovászt arra használják, hogy a tésztát megkelesszék, mégpedig úgy, hogy az élesztő hatására bizonyos bomlási folyamatok indulnak el benne. A kovász tehát a bűnt jelképezi, itt pedig konkrétan a képmutatást. Egy másik evangéliumban ugyanis azt mondja Jézus, hogy vigyázzatok, *„őrizkedjétek a farizeusok és szadduceusok kovászatól, a képmutatástól”*.

Ők pedig így tanakodtak egymás közt: „Nem hoztunk kenyeret.”

De Jézus észrevette, és így szólt hozzájuk: „Mit tanakodtak azon kicsinyhitűek, hogy nincs kenyereitek.

Még mindig nem értitek? Nem emlékeztek az ötezer ember öt kenyérére? És arra, hogy hány kosár maradékot szedtetek össze?

A négyezer ember hét kenyérére sem emlékeztek, és arra, hogy hány kosár maradékot szedtetek össze?”

„Még mindig nem értitek, hogy itt nem a kenyérről van szó?“, mondja Jézus, „én gondoskodom a kenyérről, és most nem arra gondolok.“

„Miért nem értitek meg, hogy én nem kenyérről beszéltem nektek?! Őrizkedjete a farizeusok a szaduceusok kovászatól!“

Ekkor értették meg, hogy nem azt mondta, hogy a kenyér kovászatól óvakodjanak, hanem a farizeusok és szaduceusok tanításától.

Jézus és tanítványai ezután elhagyták a Galileai tenger környékét és északabbra mentek, arra a területre, amelyet akkor Cézárea Filippinek hívtak. Ott ered a Jordány folyó is, a Hermon hegység lábánál.

Amikor Jézus Cézárea Filippi területére ért, megkérdezte tanítványait: „Kinek mondják az emberek az Emberfiát?“

Ők így válaszoltak: „Némelyek Keresztelő Jánosnak, mások Illésnek, mások pedig Jeremiásnak, vagy valamelyik prófétának.“

Erre megkérdezte tőlük: „Hát ti kinek mondotok engem?“

Simon Péter megszólalt és így felelt: „Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.“

Jézus így válaszolt neki: „Boldog vagy Simon, Jóna fia, mert nem test és vér fedte fel ezt előtted, hanem az én mennyei Atyám.

Én pedig ezt mondom neked: Te Péter vagy, és én ezen a kősziklán építem fel egyházamat, és a pokol kapui sem fognak diadalmaskodni rajta.“

Kétfajtképpen értelmezhetjük ezt az ígérést. Az egyik értelmezés szerint Krisztus Péter személyére építi majd az egyházát. A másik értelmezés szerint azonban nem Péter személyére épül Krisztus egyháza, hanem arra, amit Péter mondott, hogy Krisztus az élő Isten Fia.

A katolikus egyház az első értelmezés alapján vallja, hogy az egyház Péterre, az ő személyére épül. Ezzel az értelmezéssel kapcsolatban felmerül néhány probléma. Először is Jézus azt mondja: „*te Péter vagy*“. Az eredeti görög szövegben ezen a helyen a ‚petrosz‘ szó szerepel, amely egy kis követ, kövecskét jelent. Utána azt mondja, hogy „*én ezen a kősziklán építem fel egyházamat*“, és itt egy másik kifejezést használ, a ‚petra‘ szót, amely hatalmas követ, valójában egy kősziklát jelent. „*Én ezen a kősziklán építem fel egyházamat, és a pokol kapui sem fognak diadalmaskodni rajta.*“ – mondja Jézus. Az egyház tehát nem a kis köre, hanem a hatalmas sziklára épült.

Pál apostol a korinthusiakhoz írt első levelében a 3. fejezet 11-es versében ezt mondja: „*Mert más alapot senki sem vethet a meglévőn kívül, amely a Jézus Krisztus.*“ Vegyük észre, hogy alapként nem Simon Pétert, hanem Jézus Krisztust jelöli meg. Az emberek azonban megpróbálták más alapot vetni Péter személyében. Ennek fényében tehát egyre nyilvánvalóbbá válik, hogy nem Péter az egyház alapja, nem őrá épül az egyház, hanem Jézus Krisztusra, és Péter azon kijelentésére, hogy Jézus Krisztus valóban a Messiás, a Megváltó, az élő Isten Fia. Jézus Krisztusra épül az egyház, Ő az egyház szilárd alapja. Valószínűleg Péter nem volt ennek tudatában, de abban a pillanatban, amikor azt mondja, „*te vagy a Krisztus, az élő Isten fia*“, Istentől kapott egy nagyon fontos kinyilatkoztatást.

Mit mond neki Jézus? „*Boldog vagy Simon, Jóna fia, mert nem a test és vér fedte fel ezt előtted*“, vagyis ez nem a saját fejedből pattant ki, hanem az én mennyei Atyám mutatta meg ezt neked. Szerintem Péter nem is tudatosította, hogy ez egy isteni kinyilatkoztatás volt, egyszerűen ösztönösen jött belőle ez a reakció, a válasz Jézus kérdésére.

Isten gyakran, teljesen természetes módon szól hozzánk, olyannyira, hogy nem is tudatosítjuk, hogy Ő szól hozzánk. Mi valahogy mindig azt várjuk, hogy Isten minden esetben egyfajta természetfölötti módon szól majd hozzánk. Mintha azt várnánk, hogy transzba essünk, meghalljuk az angyali kórust, égnek álljon a hajunk, nagyon furán érezzük magunkat, s akkor a távolból meghalljuk Isten öblös hangját, amint hozzánk intézi szavait.

Isten azonban sokszor olyan természetes módon szól hozzánk és vezet bennünket, hogy az szinte már természetfölötti. Előfordul azonban, hogy olyan tompák vagyunk szellemi értelemben, hogy nem is tudatosítjuk azt, hogy esetleg Isten szól hozzánk, vagy Isten vezet bennünket. „De hát én még sohasem hallottam Isten hangját, nekem soha nem volt ilyen tapasztalatom“, mondják sokan. Valószínűleg azért nem, mert mindig azt várod, hogy Isten természetfölötti módon szóljon hozzád. Pedig Isten gyakran természetes módon munkálkodik, és ez gyönyörű. Fontos meglátnunk a természetfölöttit a természetesben.

Még ennél is fontosabb és még ennél is nehezebb, hogy meg tudjuk ítélni mi a természetes, és mi a természetfölötti. A legnehezebb, amikor el kell döntetünk, hogy most éppen Isten hangját halljuk, vagy csak a saját gondolatainkat, vágyainkat. Ez nagyon nehéz, mert a természetfölötti nagyon gyakran természetes formában érkezik hozzánk. Ha a természetfölötti mindig természetfölötti formában érkezne, akkor nem jelentene semmilyen problémát különbséget tenni között, hogy mi a természetes és mi a természetfölötti.

Isten a Szentháromság: az Atya, a Fiú és a Szentlélek. Én azonban szellem, lélek és test vagyok. Istennel a szellemem szintjén tudok értekezni. Pál a Római levélben elárulja nekünk, hogy „*maga a Lélek tesz bizonyágot a mi lelkünkkel együtt arról, hogy valóban Isten gyermekei vagyunk*“. Amikor viszont a saját lelkünk tesz nekünk, a mi értelmünknek, valamiről bizonyágot, akkor az szintén egy gondolat formájában jelenik meg, amely belülről jön. Felismerem valamit, vagy valami engem megihlet, de lehet, hogy ez nem Istentől jön, hanem egyszerűen csak saját magamtól. Mivel tehát mind a kettő, akár az én saját elképzeléseim, akár Istentől jövő elképzelések, vagy a sugallatok, a gondolati szinten jelennek meg az értelmemben, rendkívül nehéz megítélnem, hogy egy adott gondolat a sajátom vagy Istené.

Péter agyán átsuhan a felismerés, ő pedig fogja magát, és egyszerűen kimondja azt. Jézus megdicséri őt és azt mondja: „Péter, ezt az én Atyám nyilatkoztatta ki neked.“

Neked adom a mennyek országának kulcsait, és amit megkötsz a földön, kötve lesz az a mennyekben is, és amit feloldasz a földön, oldva lesz az a mennyekben is.

Isten gyermekeiként hatalmunk van arra, hogy megkötözzük a sötétség hatalmait, és előremozdíthatjuk Isten munkáját.

Azután megparancsolta tanítványainak, ne mondják meg senkinek, hogy ő a Krisztus.

Miért mondja ezt Jézus a tanítványainak? Nem akarta, hogy az emberek idő előtt tudomást szerezzenek kilétéről, mert ki volt jelölve egy nap, amikor majd a Messiás felfedi magát a nép előtt. Ez a nap pedig Krisztus dicsőséges jeruzsálemi bevonulásának napja volt.

Ezen a ponton azonban még azt mondja tanítványainak: „Igen, Isten nyilatkoztatta ki nektek, de egyelőre ne mondjátok el senkinek.“ A későbbiekben látni fogjuk, hogy amikor elérkezik annak az ideje, Jézus elküld két tanítványt és ezt mondta nekik: „*Menjetek az elöttetek fekvő faluba és*

ott mindjárt találtok egy megkötött szamarat a csikójával együtt. Oldjátok el és vezessétek hozzám.“ Jézus ezen a szamáron vonul majd be Jeruzsálembe, beteljesítve Zakariás próféta próféciáját: *„Mondjátok meg Sion leányának: Íme királyod jön hozzád, szelíden és szamáron ülve, igavonó állat csikóján.”*

Mindennek azonban még nem érkezett el az ideje. Jézus el akarta kerülni, hogy az emberek idő előtt elkezdjék királyként ünnepelni, esetleg megpróbálják tűzzel-vassal megalapítani az eljövendő, megígért királyságot. A zsidók nagyon várták már a Messiást, mert azt gondolták, hogy amikor a Messiás megérkezik, és megalapítja Isten országát, akkor megszabadítja őket a rómaiak igaítól, és elűldözi a őket az országból.

Jézus tanítványai tehát most már tudják, hogy Jézus a Megváltó, az Isten fia.

Ettől fogva kezdte el mondani Jézus Krisztus a tanítványainak, hogy Jeruzsálembe kell mennie, sokat kell szenvednie a vénektől, az írástudóktól és a főpapoktól, meg kell öletnie, de harmadnapon fel kell támadnia.

Péter ekkor magához vonta őt, és feddeni kezdte: „Isten mentsen, Uram, ez nem történhet meg veled.”

Ezt mondta Péter, a „kőszikla“.

Ő pedig megfordult, és így szólt Péterhez: „Távozz tőlem, Sátán, botránkoztatasz engem, mert nem az Isten szerint gondolkodol, hanem az emberek szerint.”

Bizony én is sokszor vagyok így ezzel - nem az Isten szerint gondolkodom, hanem az emberek szerint. Nem tudok különbséget tenni az Istentől való dolgok között, és azok között amelyek a világtól valók.

Figyeljük meg, hogy Péter az egyik pillanatban még Istentől kap kinyilatkoztatást, a másikban pedig a sátánnak, a pokol filozófiájának ad hangot. *„Isten mentsen, Uram, ez nem történhet meg veled.”* Ezzel tulajdonképpen Péter arra biztatta Jézust, hogy a könnyebbik utat válassza, hogy próbáljon meg kibújni a kereszthalál alól. Az ördög célja, hogy Krisztus ne jusson el a keresztre. Mert a kereszt elengedhetetlen fontosságú volt a mi üdvösségünk szempontjából.

A kereszt nélkül nem váltattunk volna meg, de a sátán nem csak Jézus fülébe súgta meg ezt, hanem az emberek fülébe súgja ezt napjainkban is. Azt mondja nekik: „Ne akard a keresztet, nem kell az neked.” Miért mondja ezt a sátán? Azért, mert tudja, mennyire fontos nekem tudatosítanom, hogy Jézussal együtt én is keresztre feszítettem. Az én óemberem keresztre feszítettett Jézussal együtt, hogy többé ne a testben járjak és a test vágyai szerint éljek, hanem Istennek szánjam oda az életem, Jézus akaratát kövessem, aki szeret engem, és a saját életét adta értem. A sátán azonban meg akar akadályozni bennünket mindebben, nem akarja, hogy eljussunk Jézus Krisztus keresztségéhez. Inkább azt mondja : „Minek neked a kereszt? Élj csak a saját testi vágyaid szerint. Ugorj fejest a bűnbe és élvezd amíg lehet.” Jézus azonban a keresztre mutat és azt mondja, ez az egyetlen út - neked pedig meg kell vallanod, hogy a te óembered keresztre feszítettett Jézussal együtt. Az óemberünk meghalt Jézussal együtt a kereszten. Pál apostol felteszi a kérdést, hogy akkor meg miért teszünk úgy, mintha élne. Hogyan élhetnénk már aszerint, hiszen az meghalt?

Péter tehát az egyik pillanatban még Istentől kap kinyilatkoztatást, a másik pillanatban azonban már a sátán szavait szólja. Mindez egy nagyon fontos dolgot elárul nekünk saját magunkról is;

még pedig azt, hogy sokszor mi sem tudjuk megkülönböztetni, hogy mi az ami Istentől való és mi az, ami nem. Bárcsak lenne erre valami egyszerű válasz, egy jó kis recept. Olyan sokszor teszem fel én is a kérdést, hogy ez most Istentől való, vagy csak az én elképzelésem? Én, személy szerint, mindig próbálom magam az Igéhez tartani és megnézem, hogy ez az elképzelés, ez a gondolat, mennyire áll összhangban az Igével. Ha valami nem áll összhangban az Igével, akkor arról egészen biztosan tudhatom, hogy nem Istentől való, mert Isten soha sem hazudtolja meg magát, soha nem mond ellent a saját szavának.

Péter tehát azt mondta Jézusnak: *„Isten mentsem, Uram, ez nem történhet meg veled.“* Tulajdonképpen Péter itt azt mondja Jézusnak: Mentsd meg magad, Uram, mert erre nem kerülhet sor, bújj ki ez alól valahogy.

Ezután mit mond Jézus a huszonnegyedik versben?

„Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét, és kövessen engem.“

Ha Jézust akarom követni, akkor meg kell halnom önmagamnak. Akkor igenis fel kell vennem a keresztyét, sőt mi több, nekem is oda kell mennem a kereszthez és le kell tennem saját álmaimat, saját vágyaimat, saját céljaimat, saját elképzeléseimet, és hagynom kell, hogy az óemberem Krisztussal együtt a keresztyén megfeszíttessen, hogy Krisztus Jézusban új életem lehessen. Képtelen vagyok azt az életet élni, amit Isten számomra eltervezett, képtelen vagyok ezt megtenni Szentlelke nélkül. Nem járhatok egyszerre lélekben és testben. Mindennap halottnak kell nyilvánítanom az óemberemet, mert az még mindig megpróbál visszatérni és elfoglalni a trónt. Pál apostol szerint folyamatos harc folyik a test és a lélek között, állandó tusakodás. Gyakran a testünknek engedünk ebben a csatában.

Erről ír Pál a Római levél 7.-ik részében: *„Nem azt teszem amit akarok, a jót; hanem azt cselekszem, amit nem akarok, a rosszat. Én nyomorult ember! Ki szabadít meg ebből a halálra ítélt testből?“* Mi is így vagyunk ezzel. Tudjuk, hogy milyen életet szán nekünk Isten, már megtapasztaltuk az Ő jóságát és mégis gyakran nem azt tesszük, amit tenni szeretnénk. Bár ezerszer megígérjük, hogy többé nem teszünk egy bizonyos dolgot, mégis megteszük azt újra és újra. Mennyire nyomorultak is vagyunk!

Figyeljük csak meg, hogy a Római levél hetedik fejezetének végén Pál többé nem próbál saját magán segíteni. Már nem azt kiáltja és kérdezi: *„Ó, hogyan változhatnék meg?“* Pál most már eljutott önmaga a végére, rádöbbsent arra, hogy a saját próbálkozásai mind meddő próbálkozások voltak. Most már külső segítségért folyamodik. Pál így kiált: *„Én nyomorult ember! Ki szabadít meg engem ebből a halálra ítélt testből?“* Pál most már tudja, hogy saját magát nem tudja kiszabadítani a nyomorúságból. A következő mondatban választ is ad saját kérdésére: *„Hála az Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztus.“* Ő az, aki megszabadít, Ő az, akinek köszönhetően győzedelmeskedhetek. Jézus Krisztus az, aki megszabadít; neki köszönhetem, hogy nem kell többé a testem rabszolgájaként élnem.

A hetedik fejezetben sokszor ismétlődik az *én* szócska. Pál folyamatosan azt mondja: *én, én, én*. A nyolcadik fejezetben azonban mindennek már nyoma sincs, Pál a Lélekről kezd beszélni, és arról, hogy győzelmet arathatunk a Lélek által életünkben.

*Akkor Jézus ezt mondta a tanítványainak: „Ha tehát valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét, és kövessen engem.
Mert aki meg akarja menteni az életét, elveszti.*

Ha ugyanis te az életedet Jézus Krisztuson kívül valami másban akarod megtalálni, végül elveszíted azt örökre.

*Aki pedig elveszti az életét érterem, megtalálja, mert megtudja, hogy milyen az igazi élet.
Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall? Vagyis lelkét elveszíti.*

Képzeld csak el, hogy kiengedtük a szellemet a palackból, és három kívánságunkat teljesíti, bármi is legyen az. Képzeld csak el, hogy bármit kérhetsz, amit csak akarsz. Vajon mit kérnél? Képzeld el, hogy meg is kapod azt a valamit, amire nagyon vágysz, de közben elveszted a saját lelkedet. Akkor mire mennél azzal a teljesült kívánsággal? Mit használna neked, ha az egész világot megnyernéd, de a lelkedet elveszítenéd. *„Tagadd meg magad, vedd föl a keresztyét és kövess engem. Hiszen mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall?“,* mondja Jézus.

A másik fontos kérdés, hogy mennyit ad az ember a lelkéért cserébe. Isten álláspontját, ugye, ismerjük. Számára az egész világnál fontosabb és értékesebb a lelkünk. Ha neked felajánlanák az egész világot a lelkedért cserébe, és ha te belemennél ebbe az üzletbe, ez egy rendkívül ostoba döntés lenne. A lelked ugyanis örökkévaló. Ez a világ elmúlik egyszer, a lelkünk azonban örökkévaló. Ha tehát te a lelkedet adod a világért cserébe, akkor valami hihetetlen értékeset és örökkévalót adsz oda olyan valamiért cserébe, ami mulandó. Isten szemszögéből nézve szörnyű hibát követsz el és ostoba üzletet kötsz.

Vajon mi miért lennének hajlandók odaadni a lelkünket? Néha megjelenik egy-egy olyan film a piacon, amelyben megjelenik a sátán és valamit felajánl egy ember lelkéért cserébe. Vajon mi mennyiért adnánk el a lelkünket? Gyakran nagyon megdöbben, hogy az emberek miért cserébe nem hajlandók adni a lelküket - értéktelennek tartják saját magukat és az örök életet is. Azt látom, hogy az emberek ostoba dolgokért cserélnek. Eladják a lelküket cserébe egy kis büszkeségért, vagy egy kis múló élvezetért, vagy hírnévért, vagy dicsőségért. Hihetetlen, hogy mennyire olcsón adják lelküket. Annyira szomorú, hogy az emberek szemében a saját lelkük egyáltalán nem értékes, pedig Isten szemében felbecsülhetetlen értékű.

„Mert eljön az Emberfia Atyja dicsőségében angyalaival együtt,

Jézus tehát azt mondja: „Most keresztrefeszítenek, megölnék, harmadnapra feltámadok, felmegyek az Atyához, de utána újra eljövök Atyám dicsőségében, angyalaimmal együtt.“

és akkor megfizet mindenkinek cselekedetei szerint.

Bizony, mondom néktek, hogy vannak az itt állók között némelyek, akik nem ízlelik meg a halált addig, amíg meg nem látják az emberfiát, amint eljön az ő országával.“

Mit akar ezzel Jézus mondani? A választ erre a kérdésre a 17. fejezetben találjuk.

Szolgáljon felétek Isten Igéje ezen a héten is Szentlelke által, ahogy oly sok mindennel szembesültök saját lelketekben. Azért imádkozom, hogy munkálkodjon Isten a szívetekben és ha még nem mentetek oda a kereszthez, ahol győzelmet arathatunk Jézus Krisztusban, akkor

jussatok el a kereszthez ezen a héten. Jussatok önmagatok végére, hogy le tudjatok tenni mindent Jézus lába elé a keresztnél; felismerve azt, hogy az óemberünk Jézus Krisztussal együtt a kereszten megfeszített, hogy többé ne a bűn uralkodjon felettünk, hanem Isten Lelke vezessen bennünket és győzedelmes életet élhessünk Krisztusban. Azok, akik egy ideje már a pusztában bolyonganak, s csak sivárságot tapasztalnak keresztény életükben, hadd tudjanak átkelni végre a Jordánon, hadd tudjanak belépni az ígéret földjére, hadd tapasztalják meg azt az új életet, amely a miénk Krisztusban. Hadd tapasztalják meg, hogy a Szentlélek által győzedelmeskedni tudunk, hogy a Szentlélek erő és hatalom; hadd tudjunk győzedelmeskedni azokon a területeken az életünkben, amelyeken eddig mindig vereséget szenvedtünk, ahol eddig a test győzedelmeskedett a lélek felett. Hadd növekedjünk ezen a héten is Jézus Krisztusban, ahogy továbbra is, lépésről-lépésre vele járunk.